

בבית המשפט המחוזי

ת"א 13-04-35742

ב מ ר כ ז

קבוע לדיון קדם משפט ביום 7.1.2014 בשעה 8:30

בפני כב' השופטת הדס עובדיה

בעניין:

ערן בראור

ע"י ב"כ עוה"ד ש. הורוביץ ושות'

מרחה אחד העם 31, תל-אביב 65202

טל': 03-5670700; פקסע"ף: 03-הנתבע

5660974

- נגד -

וולטר צבי סוריאנו

ע"י ב"כ עוה"ד אילן בומבך ו/או יריב

רונן ו/או מירי בומבך ו/או שמוליק

ספיר ו/או מיטל פרי ו/או רם פרייס

סיטון ו/או גיל גרוסמן ו/או מיכאל ניצן

מרחה ויצמן 2, בית אמות השקעות

(קומה 14), תל-אביב – יפו, 64239 התובע

טל': 03-6932090, פקס': 03-6932091

כתב תשובה

התובע מתכבד בזה להגיש כתב תשובה לכתב ההגנה של הנתבע.

יודגש, כי, בהתאם לדין, אין באי התייחסות התובע לטענה המוזכרת בכתב ההגנה של הנתבע, משום הודאה, או ראשית הודאה, בנכונותה. בנוסף, כדי לא להעמיס חומר מיותר על בית המשפט, ימנע התובע, למעט בנקודות מסוימות, מלהתייחס לטענות בדבר מוצדקותו לכאורה של סילוק על הסף, באשר אלה נדונו כבר בהרחבה בתשובתו לבקשת הסילוק של הנתבע.

ההדגשות הן של התובע, אא"כ צוין אחרת.

1. סעיף 18 לכתב ההגנה¹ - התביעה אינה מבוססת רק על הסכם הסודיות. הנתבע, בחוסר תו"ל מובהק, אפילו נמנע כאן ובסעיפים הסמוכים, מלקרוא להסכם בשמו: "הסכם סודיות" או אף לציין שזו כל מהותו, אלא מכנהו בפשטות "הסכם". הוא מגדיל לעשות ומודיע שיכנהו להבא: "ההסכם". מהדבק הדברים בסעיף זה והסמוכים אליו, נהיר שהנתבע מנסה ליצור את הרושם הכוזב כאילו מדובר בהסכם ההתקשרות שלו עם התובע, שהסדיר את כלל יחסיהם. חוסר תוה"ל מגיע עד אבסורד, שכן כשמוזכרת לבסוף (בסעיף 39) השבת חומרים סודיים, לא מובן כלל על מה מדובר. גם בסעיף 39 זה לא מוזכר כלל הסכם סודיות (בעוד אח"כ נטען כאילו כל עילת אי-השבת החומרים הסודיים - כמו כל התביעה כולה! - מבוססת על הסכם הסודיות).
2. זאת ועוד: בעוד שכשהנתבע רוצה להביא לסילוק התביעה על הסף מכח תניית השיפוט שבהסכם הסודיות, הוא מציג את הסכם הסודיות כחזות כל התביעה, שבהיעקרו תימוט, כאשר ברצונו לטעון לסילוק התביעה מכח ההליך התלוי ועומד באנגליה הוא מציג את גרם הפרת החוזה ככל התביעה כולה וטוען שהכרעה לרעת התובע באנגליה היא שתמוטט את כל התביעה.
3. סעיף 41-34: הטענות על עבודה נוספת של הנתבע עבור התובע, שעליה לא שולם לנתבע מלוא כספו, מצוצות מן האצבע. הטענה נטענה בעלמא ומבלי שום אסמכתאות. הנתבע טוען שהעביר "דרישות חוזרות בנושא", אך אינו מראה ולו דרישה אחת. בסעיף 38 הוא קובע חגיגית: "בכך [אי התשלום, כביכול, של התובע] הסתיים הקשר בין הנתבע ובין כל החברות שבמסגרתן פעל התובע (כמו גם בין הנתבע לתובע עצמו)". ניתוק קשר זה אירע, אליבא דנתבע, ב-2010. אך מכיוון שאין טענה זו עולה בקנה אחד עם המגעים בין הנתבע לתובע (באמצעות מר לבנה) בספטמבר 2011², הנתבע "מעיר" (סעיף 40) כי היו אכן מגעים כאמור. לפי דברי הנתבע עצמו, הקשר אז לא יצא בסופו של דבר אל הפועל לא בשל אי-רצונו בכך אלא מסיבות אחרות (לטענתו, בשל אי הצלחתו של התובע לסכם עם הלקוח את תנאי העסקה. אין זה נכון ולא צורפה לכך כל אסמכתא, אך החשוב הוא, כאמור, שגם לגרסתו הוא רצה לעבוד אצל התובע). נשאלות השאלות איך היה מוכן לחזור לעבוד אצל אדם שלא שילם לו

¹ להלן כשיצוין סעיף כלשהו, הכוונה לסעיף בכתב ההגנה, אא"כ נאמר אחרת.

² הנזכרים בסעיף 22 לכתב התביעה (המגובה, בניגוד לסיפור על העבודה שלא שולם עבורה מלוא הסכום, בהעתק אותה הפנייה).

את המגיע לו בעבר חרף "דרישות חוזרות בנושא" ומדוע, אם כבר העביר הצעה לתובע, היא לא כללה דרישה להסדיר את אותו "חוב"?! לא נראה שאיזשהו אדם, לא זו בלבד שהיה רוצה לעבוד אצל מישהו שלא שילם לא בעבר אלא שאפילו לא היה מתנה את עבודתו החדשה בתשלום החוב. ההסבר פשוט: כאמור, עניין ה"חוב" לא היה ולא נברא.

4. סעיף 42-45 (פרק ב(4)) - תמוהה, בלשון המעטה, הטענה שהנתבע לא קיים כל קשר עם הגב' פראסול עד שנתיים וחצי לאחר סיום עבודתו אצל התובע (אחרי שגם תוך עבודתו אצל התובע נפגש עימה רק "מספר שעות בודדות")³ ואז, לפתע פתאום, החל לעבוד אצלה. הנתבע אינו ממציא לכך כל הסבר. האם פגש בה כך סתם?! והנה, בחינת מועד ההתקשרות בין הנתבע לבין הגב' פראסול, שנוקב בו הנתבע, עשויה לשפוך אור על הנושא: הנתבע החל לעבוד אצל הגב' פראסול, אליבא דדבריו הוא, ב-1.7.12. התביעה של התובע נגד הגברת פראסול הוגשה ב-8.6.12 - כשלושה שבועות קודם לכן (גם הנתבע עצמו מציין זאת בסעיף 47; ובסעיף 77: "ש(ה)קשר הראשון בין הנתבע לגב' פראסול נוצר... (ו)ימים בודדים בלבד לפני שסוריאנו הגיש את התביעה באנגליה"⁴). נראה שאין זה מקרה אלא שהנתבע נשכר לצורך ההתמודדות עם תביעה זו - מן הסתם ע"י סיפוק מידע פנים על התובע. פתאום, אחרי שעד אז (כפי שהדגיש הוא עצמו יותר מפעם)⁵ נשכר, לכאורה, תמיד כאיש מודיעין גרידא, הוא גם נשכר "כיועץ ועורך דין" (סעיף 42; אגב, קביעתו כאן כי נשכר גם כעו"ד סותרת את קביעתו בסעיף 14, לפיה בין השנים 2008-2012 הנתבע לא סיפק שירותים משפטיים - בכלל, לאו דווקא לתובע). ואכן, טביעות אצבעותיו של הנתבע, בדמות מידע פנימי על התובע ועסקיו, ניכרות בכתב ההגנה של הגב' פראסול.

5. כבר מכאן תובן רמת האמינות והלויאליות של הנתבע, המתיישבות להפליא עם המעשים עליהם הוא נתבע כאן. אבל, חשוב יותר: נראה שקשר זה לצורך הסיוע בתביעה, לא יכול היה להיווצר אלמלא קיומו של קשר קודם. האם הגב' פראסול פשוט הייתה פונה לעובד לשעבר של התובע, שמבחינתה הוא עובד נאמן שלו, שאף פעם לא חתר תחתיו, ע"מ שיסייע לה בהליך משפטי מולו?! למה לא פנתה לכל השאר?! כלומר: כשם שברור שהנתבע נשכר לצורך התמודדות עם תביעת התובע, ברור שנשכר בעקבות קשר קודם וידיעה של הגב' פראסול כי הנתבע מוכן לפעול נגד מעסיקו לשעבר - התובע. שתי

³ סעיף 44.

⁴ האמת היא, כאמור, שהתביעה הוגשה כשלושה שבועות לפני הגשת המועד בו נוקב הנתבע כמועד בו התחיל לעבוד עבור הגב' פראסול.

⁵ סעיף 14 ו-22.

פעימות היו כאן: האחת, הקשר הלא רשמי בין הנתבע לבין הגב' פראסול, שבמסגרתו הנתבע הסית, הלעיז וגרם להפרת חוזה והשנייה, הקשר הרשמי והגלוי, שבו הנתבע מודה.

6. אגב, "להוספת אמינות", בסעיף 42 נאמר פשוט: "נוצר קשר בין הנתבע לבין גב' פראסול". איכשהו "נוצר" לו קשר. ואילו בסעיף 46, נאמר לנו, אגב עניין אחר: "בטרם פנייתו הראשונית של הנתבע לגב' פראסול כאמור". כלומר, לא "נוצר קשר" אלא הנתבע פנה.

7. **תמוהה עוד יותר היא הטענה שלא הנתבע גרם לסכסוך בין התובע לגב' פראסול ולהפרת החוזה ביניהם ע"י האחרונה (סעיף 43, 50 ועוד) אלא שסכסוך זה החל כבר ב-2011 (סעיף 46).** עד סוף 2011 הגב' פראסול האמינה בתובע עד לרמה כזאת, שהפקידה בידיו, ולא בידי אחר, את הטיפול בניסיון הגישור בינה לבין בעלה, מר דליאון (סעיף 27 לכתב התביעה). כמו כן, עוד ב-26.10.11 שלחה הגב' פראסול לתובע מכתב תודה נרגש, על טיפולו בעסקיה, כאמור בסעיף 26 לכתב התביעה. רק בתחילת 2012 - לאחר שהתובע, שעד אז, עקב יחסיו הטובים עם הגב' פראסול, הסכים לדחות את התשלום המגיע לו, דרש את כספו לאלתר - החלה הגב' פראסול להעלות טענות כנגד התובע במקום לשלם ופרץ הסכסוך (סעיף 28-29 לכתב התביעה).

8. כאמור בכתב התביעה (בסעיף 33-34), **מר דליאון בכבודו ובעצמו אמר לתובע, ששמע מגב' פראסול שניתקה את הקשר עם התובע ולא שילמה לו, בשל מה ששמעה מן הנתבע. במהלך החקירה שקוימה בעניין עבור התובע, נצטברו על כך עדויות נוספות (סעיף 35-43 לכתב התביעה). והרי, בשל עדויות אלו הוגשה התביעה מלכתחילה!** התובע לא התעורר בוקר אחד והחליט שהנתבע גרם להפרת חוזה ושהוא יתבע אותו. אומרת דרשני גם העובדה שחרף פירוט כה רב בכתב התביעה, באה קביעה סתמית של הנתבע כי לא גרם להפרת חוזה ושאפילו בהתייחסות לפי סעיפים, סעיף 35-36 לכתב התביעה אינם מוכחשים פוזיטיבית אלא "ולו מחמת חוסר ידיעה" (סעיף 119-120. הנתבע באמת אינו יודע שנוהלה חקירה שהצביעה על אשמתו?! ומעבר לזה: מועלות טענות שכאלה, ביחס לדברי מר דליאון ולעדויות הנוספות, והוא לא רוצה אפילו להתמודד עם זה ולהציג גרסה שתבהיר כיצד כל העדויות מובילות אליו?!

9. בסעיף 122 הנתבע מכחיש, קודם כל, כללית, את סעיף 38-39 לכתב התביעה. אלא שבסעיפים המוכחשים נאמר, בין היתר, שמר לבנה ומר הלוי פנו רבות לנתבע והוא סירב להשיב לפניויותיהם. והנה, בהמשך סעיף 122 (ועוד: "מבלי לגרוע בכלליות ההכחשה") הנתבע מודה שמר לבנה ניסה לפנות אליו ושהוא

מסר למר הלוי כי הוא אינו מעוניין בקשר עם התובע או עם מר לבנה. מדוע - גם לגרסתו, ולאחר שתחילה הכחיש כללית את האמור בסעיף המציין זאת - נמנע מקשר עם מר לבנה ועם התובע? מה היה לו להסתיר? האמת היא, כאמור בסעיפי כתב התביעה שהכחיש, שגם מר לבנה וגם מר הלוי ניסו פעמים רבות ליצור קשר עם הנתבע. לבסוף הצליח מר הלוי להיפגש עם הנתבע פנים אל פנים (בניגוד לטענת הנתבע, על פנייה טלפונית שלו אל מר הלוי). **כאמור בסעיף 39 לכתב התביעה, בפגישה זו הכחיש הנתבע בתוקף כל קשר שלו עם הגב' פראסול.**

10. גם בחלופת מכתבים בין הח"מ לבין בא-כוחו דאז של הנתבע, שאירעה כבר לאחר הפגישה האמורה (נספחים 14-18 לכתב התביעה), התחמק הנתבע מלהתייחס לקשריו עם הגב' פראסול ולגרימתו להפרת החוזה בינה לבין הנתבע, על-אף שאלות מפורשות, והיתמם כאילו אינו יודע כלל על הסכסוך בין התובע לבין מרת פראסול ("מרשי אינו מעורב כעת ואינו מתכוון להיות מעורב בעתיד, בסכסוכים כלשהם **(ככל שישנם)**) בין מרשך לבין לקוחות מולם עבד מרשי, בתקופה בה שיתף פעולה עם מרשך"; "ככל שישנם" - משל, אין לו על כך ידיעה⁶).

11. והנה, בסעיף 122 הנתבע עצמו מודה שהפניות האמורות אליו נעשו כבר "לאחר שהנתבע החל לעבוד אצל הגב' פראסול". יתרה מכך, הוא אף תולה את חוסר רצונו בקשר עם התובע בסכסוך בינו לבין הגב' פראסול, עליו כבר ידע ("הנתבע, שבאותה עת כבר נודע לו אודות הסכסוך בין סוריאנו לפראסול כאמור, לא רצה בקשר כלשהו עם סוריאנו").

12. כזכור, גם בסעיף 45-42 נאמר שהנתבע נשכר לעבוד אצל הגב' פראסול (45) כבר ב-1/7/12.

13. יושם לב שמסעיף 122 מובן כאילו הנתבע לא רצה בקשר עם התובע עקב סכסוכו עם הגב' פראסול, עליו ידע באותה העת, ואילו בסעיף 38 מוסבר ניתוק הקשר בין התובע לנתבע עקב אי-תשלום לכאורה של הראשון לאחרון.

14. בסעיף 50 נאמר: "הנתבע לא גרם לסכסוך בין גב' פראסול לתובע, ובוודאי שלא גרם להפרת חוזה כלשהי, ככל שהיה קיים כזה, בין גב' פראסול לתובע" (ראה גם כותרת פרק ד(2)). "ככל שהיה כזה" - ממש כמו: "ככל שישנם". הוא אינו יודע. כפי שהנתבע היתמם במכתביו לפני הגשת התביעה, כאילו אין הוא יודע על סכסוך בין התובע לבין מי מלקוחותיו לשעבר - עובדה שכעת הוא מודה במפורש שהיה מודע לה אז - כך הוא מיתמם כעת ומשים עצמו כמי

⁶ נספח 15 לכתב התביעה. מכתב מה-23.10.12.

שאינו יודע אם היה בכלל חוזה בין התובע לבין הגב' פראסול. אך, למרבה האבסורד, במובאות, שהביא הנתבע מכתב התביעה שכנגד של הגב' פראסול, מתבססת הגב' פראסול על אותו החוזה ומאשימה את התובע בהפרתו! בין היתר היא כותבת: **"the 2008 Agreement and 2008 Agreement extension⁷ were breached"** (סעיף 49 לכתב ההגנה; ההדגשה במקור). והרי התובע אינו יכול להפר חוזה שאינו קיים - אף לא חוזה קיים שאין הוא צד לו!

15. סעיף 60 - שוב: "סודות מסחריים (ככל שקיימים) או ב"שיטות פעולה עסקיות" (ככל שקיימות)". הנתבע, שעבד לא מעט עם התובע, אינו יודע אם יש או אין לתובע סודות מסחריים (נתעלם מזה שמגוחך לטעון שאין) או אם יש לו שיטות פעולה עסקיות!?

16. ואולי השיא: "(וזאת גם במידה וגב' פראסול הייתה לקוחה של סוריאנו - והנתבע מכחיש עניין זה, ולו מחסר ידיעה)" (סעיף 71, נאמר בהקשר לתניית אי-התחרות). אין הוא יודע אם הגב' פראסול הייתה לקוחה של התובע! זאת לאחר שבסעיף 17 כתב שהתובע הציע לו להשתתף בפרוייקט "עבור גב' פראסול ומר דליאון" וש"סוריאנו ציין [בפני הנתבע] שהפרוייקט עוסק בחברות שבבעלותם של גב' פראסול ומר דליאון". בסעיף 44 אף מודה הנתבע שנפגש במסגרת אותו המיזם עם הגב' פראסול "לפי בקשת סוריאנו!"

17. דרך ההכחשה הגורפת וההיתממות הפכו אצל הנתבע לרפלקס מותנה במידה כזו, עד שהוא אינו חש מתי הופך הדבר למגוחך.

18. אם נתאמץ מאוד, עבור הנתבע, ליישב את הדבר מבחינתו, ניווכח שהוא כותב בסעיף 17 הנ"ל שמדובר בפרוייקט של USG, כך שאולי הנתבע אינו יודע אם האישיות המשפטית המדויקת שעימה נקשרה בחוזה הגב' פראסול הינה התובע עצמו, או אותה חברה בע"מ, שבמסגרתה פעל. רק שדבר מזה לא

⁷ "The 2008 Agreement extension" מוגדר ע"י הגב' פראסול בכתב ההגנה שלה כך: "A further agreement was entered into between the Defendant and Westward (acting as the Claimant's corporate vehicle) in or about May 2009, which included, amongst other terms and conditions, the terms set out in the written Draft Agreement exhibited to the Particulars of Claim (i.e, the Term sheet), by way of extension to the 2008 Agreement (the 2008 Agreement extension)." (סעיף 36 לכתב ההגנה של הגב' פראסול - נספח 4 לכתב ההגנה של הנתבע שבעמ' 54 לכתב ההגנה של הנתבע). קרי: הגב' פראסול עצמה טוענת שהיה הסכם חדש, שהאריך את החוזה מ-2008. הסכם זה היה, לפי ההגב' פראסול "continuation of The services under the 2008 Agreement" (סעיף 37 לכתב הגנתה), כאשר "the 2008 Agreement extension included the services being performed under the 2008 Agreement. It was subject to the same terms and duties." (סעיף 38). בהמשך מפורטים הסכומים שהיו אמורים להשתלם במסגרת ההסכם - עד למארס 2012! (סעיף 40 ועוד).

נאמר! פשוט ניתן לקורא להבין שהנתבע אינו יודע באופן גורף על היות הגב' פראסול לקוחה של התובע או של איזשהו גוף שהתובע פעל במסגרתו.

19. אך נאמר שהגב' פראסול אכן אינה נחשבת, בשום צורה, לקוחה של התובע, כי אם רק של USG: הרי הסכם הסודיות, על תניית אי-התחרות שבו, נכרת בין הנתבע לבין **התובע אישית**. והרי אותו הסכם סודיות היה התנאי, כאמור בכתב ההגנה עצמו (סעיף אחד לאחר מכן (18)), לעבודת הנתבע באותו מיזם של מתן שירותים לגב' פראסול ולמר דליאון. לא היה זה תנאי לעבודה עם USG ככלל או תנאי לעבודה ככלל עם התובע אישית, אלא אך ורק תנאי לעבודה במיזם האמור. רק בשביל זה הוחתם הנתבע על ההסכם! מכיוון שכך, אף אם ההסכם מדבר ב"לקוח של מר סוריאנו" ובמקרה דן דובר בלקוח של "USG", הרי ברור שכוונת הצדדים הייתה שהגב' פראסול ומר דליאון - **הלקוחות היחידים של איזושהי ישות, שלצורך המגע עימם נחתם ההסכם** - ייחשבו כמי שההסכם חל עליהם! לשון אחר: הלוא כל ההסכם נעשה עבור העבודה עם הגב' פראסול ומר דליאון. הוצאתם ממנו משמעה אי החלת החוזה ביחס לקבוצה שלשמה נעשה. מובן שלא נפרש חוזה כאבסורד משולל תכלית, כאשר לפנינו כוונת צדדים פשוטה, שהיא גם הגיונית ותכליתית.

20. הדיבור: "מנהל בחברת "USG" (סעיף 16), כאשר התובע היה המנהל של USG והנתבע ידע זאת, הוא הטעייה של ביהמ"ש הנכבד, שבאה לשרת את אותה היתממות באשר להיות הגב' פראסול לקוחה שחל עליה החוזה בין התובע לנתבע. נשאלת השאלה, אם התובע היה רק מנהל בחברה, שהסכם עימו אינו כהסכם עם החברה, מדוע הוחתם הנתבע על הסכם עם **התובע אישית** בקשר למיזם של החברה כביכול? ושוב אנו רואים שאו שהגב' פראסול הייתה לקוחה של התובע אישית או שכוונת הצדדים הייתה שההסכם ביניהם יכלול אותה ואת בעלה, אף אם נחשבו לקוחות של USG.

21. כל פרשת ההתקשרות בין התובע לבין הגב' פראסול ומר דליאון, עם תשובות מפורטות לכל הטענות הנגד, נפרשה בכתב התשובה של התובע לכתב ההגנה של הגב' פראסול אך גם כאן הובא ע"י הנתבע מידע חלקי והוא לא הזכיר מסמך זה - שלא לדבר על צירופו.

22. סעיף 74 - כאמור, אפילו בכתב הגנה זה מודה הנתבע שיצר קשר עם הגב' פראסול: "... פנייתו הראשונית של הנתבע לגב' פראסול..." (סעיף 46).

23. סעיף 75-80; 117-118; 123 (וסעיפים אחרים, שבהם חוזרת מנטרת קריסת התביעה במקרה של הכרעה באנגליה שלא היה חוזה בין התובע לגב' פראסול או שלא הגב' פראסול הפרתו) - שוב נאמר: הסכסוך בין התובע לבין הגב'

פראסול, והפרת החוזה עם התובע על-ידי האחרונה התחילו בעקבות פעולות הנתבע. אין לתובע אלא להצטער על המשך הכחש כלפי ביהמ"ש הנכבד ולהפנות למה שכבר כתב. בסעיף 77 מגדיל הנתבע לעשות ומכנה את התקשרותו ה"רשמית" עם הגב' פראסול: "ש(ה)קשר הראשון בין הנתבע לגב' פראסול". הנתבע חזר על טענה זו בסעיף 117-118, שאז אף העז לומר, שהיות שכך "כל טענותיו של של התובע לפיהן הנתבע הוא שגרם להתנהלות הנטענת של גב' פראסול, משוללות יסוד וקורסות מאליהן". זאת, כשגם לשיטתו הוא, למצער נפגש עימה קודם לכן "מספר שעות בודדות" (סעיף 44). לפי הנתבע, על-סמך טענה שאינה אמת, גם לשיטתו הוא (ואשר הינה כזב של ממש אליבא דאמת), "קורסות", כביכול, טענות התובע!

24. אשר ל"פרסום" (סעיף 79) - נראה שהנתבע עובד תחת מערכת חוקים אחרת מזו המוכרת לתובע, שכן בחוק איסור לשון הרע, התשכ"ה-1965, שמכיר התובע, פרסום הינו (בין היתר): "אם היתה [לשון הרע] מיועדת לאדם זולת הנפגע והגיעה לאותו אדם או לאדם אחר זולת הנפגע" (סעיף 2(א)(1) לחוק). כשהתובע טוען שהנתבע הוציא לשון הרע בפני הגב' פראסול - ואחרים, שהנתבע אינו מתמודד אפילו עם הטענות לגביהם - אין זה מובן כיצד "ש(ג)ם לטענת התובע עצמו, הדברים לא פורסמו, וממילא, לא התקיים יסוד ה"פרסום" הנדרש בהקשר זה." (סעיף 79). **אחרי שהנתבע ניסה להטעות לגבי הלכות, שהתיימר להסתמך עליהן, ולגבי עובדות המקרה דנו, כעת, בשיא שלילי חדש, הוא מרשה לעצמו אפילו לעוות לגמרי סעיף פשוט בחוק.**

25. סעיף 80 - הנתבע מכחיש שאמר את המיוחס לו בכתב התביעה (סעיף 78) - אך, גם לו היה אומרם "לא היה בכך משום אמירה שקרית, כי אם אמירת אמת". איזה צירוף מקרים: הנתבע לא אמר לאף אחד את הדברים, אך בכל זאת אלה דברים שהוא חושב כאמיתיים! איך יודע התובע את סתרי נפשו של הנתבע?! איך תבעו על מה שהוא אכן - כפי שגילה את אוזנינו ברגע זה - חושב, אך נמנע מלהגיד?!

אגב, אמירת אמת אינה הופכת פרסום ל"לא לשון הרע", אלא יכולה להמציא הגנה לאומרה - עוד דוגמה לגרסת החוק השונה, תחתיה פועל, כנראה הנתבע. שמא ימציא לנו את גרסתו?!

26. הערה כללית על ההתייחסות הפרטנית של הנתבע לסעיפי כתב התביעה - חלק גדול מן הסעיפים המוכחשים "ולו מחמת חוסר ידיעה" אינם לכבוד הנתבע (אין הנתבע יודע, לדוגמה, אם מר אבירם הלוי, שהנתבע עבד בחברה שניהל, הוא יוצא גוף מודיעיני ישראלי?!). כבר נגענו במספר דוגמאות, המראות על ההיתממות ואף הכחש, עד כדי אבסורד, שב"חוסר ידיעה" זה ואיננו רואים

צורך בהתייחסות לכל סעיף שכזה. העובדה שלא הגבנו פרטנית לאיזה מן סעיפי ה"ולו מחוסר ידיעה", אינה משמיעה שהוא פחות כוזב ואבסורדי מהדוגמאות שהבאנו.

27. סעיף 96 - כאמור בכתב התביעה, התובע הרשה לעצמו לחשוף בפני הנתבע חומרים משפטיים רגישים, שלא חשף בפני אחרים, מתוקף היות הנתבע עו"ד, שחל עליו חיסיון עו"ד-לקוח. חשיפת חומרים כאמור, אכן נעשתה במסגרת יחסי עו"ד-לקוח. בעוד שהנתבע מקפיד להדגיש (בסעיף 22 וכאן) לא רק שלא סיפק שירותים משפטיים לתובע, אלא אף שלא סיפק שירותים משפטיים באופן כללי בין השנים 2008-2012 (סעיף 14), הרי שלפי דבריו לגבי פראסול הוא נותן שירותים "כיועץ ועורך דין" (סעיף 45).

28. סעיף 98 - אי הכחשת סעיף 14 רק מדגישה את ההיתממות שבהכחשת פרטים אחרים שהכחיש הנתבע "ולו מחמת חוסר ידיעה" על הגב' פראסול - כולל פרטים בסיסיים ביותר על עסקיה, שאפילו מי שלא עבד בשירותה ולא נחשף למידע סודי יכול לדעת אותם, וכולל עצם היות הגב' פראסול לקוחת התובע.

29. סעיף 99-101 - ההסכם אכן מדבר בעד עצמו - והנתבע הפרו.

30. סעיף 134 - "גזל סוד מסחרי" הינה הכותרת המופיעה מימין לסעיף החוק האמור. היא פשוט הייתה צריכה להופיע מימין ולא משמאל. סעיף 6(ב)(2) הוא אמנם הסעיף הנכון שצוטט, אך היה נכון יותר לכתוב למעלה רק "6". בסופו של דבר, עצם הכתוב בסעיף - ובכותרתו - צוטט נכונה וננקב מספרו הנכון. חשוב לראות מה עשה עם זה הנתבע: הרי היה לנתבע ברור, שמדובר בציטוט נכון שבשורה הראשונה לא הוצג כיאות גרפית. אך מה כתב? "השורה הראשונה מהציטוט המתיימר להיות לקוח מיסעיף 6(ב)(2) לחוק עוולות מסחריות, אינו מופיע בסעיף 6(ב)(2) לחוק עוולות מסחריות תשנ"ט-1999 - כאילו הומצא כאן משהו שאינו כתוב בחוק⁸! במקום להתמודד עם הכתוב הוא - שוב - מנסה להטעות את ביהמ"ש. וממי באה ההתקפה הזאת? ממי שאמנם למד, שיטתית, מחוקים ומהלכות את מה שאיננו בהם!

31. סעיף 135 - הציטוט שהובא בסעיף 53 לכתב התביעה מדויק. אשר לקביעה שהוא חלקי - מובן שמצוטט החלק הרלוונטי ולא כל הפסקה הארוכה. ציטוט כלל הפסקה לא הייתה משנה במאומה את הבנת מה שכן צוטט אלא רק

⁸ יושם לב למעבר המוטעה (מבחינת העברית, לאו דווקא מבחינת הכוונה) בין לשון נקבה ללשון זכר. במקום: "אינה מופיעה" (שהרי מדובר על השורה) כתוב: "אינו מופיע" - כאילו מדובר על (כל) הציטוט. גם בהנחה שהטעות הזאת גם נעשתה בטעות, בכל מקרה נאמר: "מהציטוט המתיימר להיות לקוח", קרי: כל הציטוט - ולא רק השורה הראשונה - "מתיימר". ההתייחסות הזאת לציטוט לא נעשתה בטעות - והיא הטעייה, כאמור, של ביהמ"ש הנכבד.

מלמדת על חיובים נוספים שחלים על הנתבע. זאת בניגוד בולט לשימוש המעוות שעושה הנתבע בציטוט חלקי ובהוצאת דברים מהקשרם. לפיכך, הקביעה שהציטוט "שגוי וחסר" רחוקה ת"ק פרסה מן האמת. נדמה שהאשמה שקרית בשקרים היא חמורה במיוחד.

32. סעיף 136 - איך בדיוק מוכחש סעיף 54 לכתב התביעה?! המצוטט שם מן הפסקה החמישית להסכם הסודיות שגוי?! הסברו שגוי!!

33. סעיף 58 - כמו בציטוט מ"חוק עוולות מסחריות", מה שמופיע בשורה הראשונה הוא ה"כותרת הימנית" של הסעיף ומימינה שם הסעיף (כולל הסעיף הקטן). כמו ביחס לזה, גם כאן העניין מנוצל ע"י הנתבע ליצירת הרושם, כאילו התובע בודה מליבו ציטוטים ומטעה את ביהמ"ש. ונגיד שהשורה הראשונה בדויה, מדוע כל הציטוט "(ה)מתיימר להיות לקוח"?! מופת של חוסר תו"ל!

34. סעיף 147-148 וכללית: **התביעה אינה מתייחסת רק לגרם הפרת חוזה**. לשון הרע נשאר לשון הרע - בין אם גרמה להפרת חוזה ובין אם לאו. הפרת הסכם הסודיות והמניעה מתחרות גם היא אינה תלויה בהכרעה באשר להסכם בין התובע לבין הגב' פראסול. בנוסף, התביעה כלל אינה עוסקת רק בפעולות הגומלין של הנתבע עם הגב' פראסול: נתבע גם בגין לשון הרע שהשמיע הנתבע לאחרים ובגין אי השבת חומר סודי. מעבר לכל האמור: כפי שכבר הוראה, **גם ביחס לסכסוך בין התובע לגב' פראסול ההכרעה באנגליה אינה חופפת להכרעה דכאן**.

35. סעיף 157 - יושם רק לב, שהנתבע - עם שהוא מכחיש כללית את סעיף 71 (אגב, מה עניין הכחשה לבקשות צו?!!) - נמנע מכל התייחסות פרטנית אל סעיף 71.3, המבקש לאסור "על הנתבע להתקשר עם גב' פראסול בכל עניין הקשור לשירותים שניתנו לה על-ידי התובע". כפי שטענו - והיעדר הכחשה פרטנית לעניין זה מחזק זאת - ברור שהנתבע מסייע לגב' פראסול במאבקה המשפטי כנגד התובע. כזכור, כפי שכותב הנתבע עצמו, הוא נפגש עם הגב' פראסול (ולו, כפי שהוא כותב, מספר שעות) כבר בעת עבודתו אצל התובע והוא זה שפנה אליה, לאחר מכן, ע"מ לעבוד בשירותה. כפי שהוא כותב, בניגוד לכל מה שעשה, לדבריו, בכל השנים שקדמו לכך, אצל הגב' פראסול הוא משמש גם יועץ משפטי.

36. לפיכך חוזר התובע על כל טענותיו שבכתב התביעה ומבקש מביהמ"ש הנכבד להתחשב, במסגרת פסיקת הוצאות המשפט, בניסיון הציני להטעותו בכתב ההגנה ובבקשת הסילוק על הסף.

גיל גרוסמן, עו"ד

אילן בומבד, עו"ד

ב"כ התובע